

לאֵלן גִּינזְבֵּרְג, נִיּוּ יוֹרֵק

מִיֵּלָאֲנוּ, 18.10.67

גינזברג מלאך יקר, אמש הקשבתי לך אומר את כל מה שעלה בדעתך על ניו יורק וסן פרנסיסקו, ועל הפרחים שלהן. אני אמרתי לך משהו על איטליה (פרחים רק אצל מוכרי הפרחים). הבורגנות שלך היא בורגנות של מטורפים, הבורגנות שלי היא של אידיויטים. אתה מתמרד נגד הטירוף באמצעות טירוף (נותן פרחים לשוטרים), אבל כיצד אפשר להתמרד נגד אידיויטיות? וכו' וכו', אלו היו פטפוטינו. שלך היו הרבה הרבה יותר יפים ואמרתי לך גם מדוע: משום שאתה מתמרד נגד אבות בורגנים רוצחים, הם נאלצים להישאר בתוך עולמם שלהם... המעמדי (כן, באיטליה אנחנו מתבטאים כך), ולכן אתה מוכרח להמציא, לגמרי מחדש – יום אחר יום, מלה במלה – את שפתך המהפכנית. כל האנשים באמריקה שלך מוכרחים, כדי להתנסות, להיות ממציאי מלים! לנו יש כבר למעשה (גם אלה שעכשו הם בני שש־עשרה) השפה המהפכנית שלנו, יפה ומוכנה וכוללת גם את האתיקה שלה. אפילו הסינים מדברים כמו עובדי מדינה. אפילו אני – כפי שאתה רואה. אני לא מצליח לערב את הפרוזה עם השירה (כמו שאתה עושה) – ואני לא מצליח לשכוח אף פעם, גם לא ברגע זה, כי יש לי חובות בלשניות.

מי צייד אותנו – צעירים וזקנים – בשפה הרשמית של המחאה? המרקסיזם, הווריד הפואטי היחיד והזיכרון היחיד של הרזיסטאנס, הקם לתחייה מחדש במחשבות על וייטנאם ועל בוליביה. מדוע אני מקונן לי על השפה הרשמית הזאת של המחאה, שמעמד הפועלים, באמצעות האידיאולוגים (הבורגנים) שלו, סיפק לי? כיוון שזו שפה שאף פעם לא התעלמה מרעיון השלטון, ולכן היא תמיד פרקטיקה ורציונאל. אבל כלום הפרקטיקה והרציונאל אינם אותם אלים שהפכו את אבותינו הבורגנים למטורפים ולאידויטים? ואגנר וניטשה המסכנים! הם לקחו את כל האשמה על עצמם, שלא לדבר על פאונד! בשבילי הוא היה אשמה... פונקציה... הפונקציה שניתנה להם בידי חברת האבות המטורפים והאידיויטים, מגדלי המעשיות והרציונאליות – כדי לשמור על השלטון ולהרוס את עצמם. שום דבר לא גורם לרגש אשמה עמוק וחסר מרפא יותר משמירה על

שלטון. האם קשה להאמין שאלו המחזיקים בשלטון, רוצים גם למות? לכן כל אחד – מרמבו האלוהי עד קוואפי המתוך, ממצ'אדו הנשגב עד אפולינר העדין – כל המשוררים שנאבקו נגד עולם המעשיות והרציונאליות, לא עשו שום דבר אחר זולת הכנתה של הקרקע, כמו נביאיו של אל המלחמה, שהחברה מעלה אותו בדמיונה: אל מחסל. היטלר הוא erce מסרט קומי... בעוד שבאמריקה – שם משורריך מעלים בדמיונם היטלר שני, שישלים אולי את מה שלא הצליח בפעם הראשונה: התאבדות העולם – אם האי־אלימות היא הנשק לכיבוש השלטון, יהיה זה הרבה יותר גרוע בפעם השנייה. ובאחת, לוותר, באותה מיסטיות מופלאה של דמוקרטיית "השמאל החדש", לוותר לא רק על "האלימות הקדושה", אלא גם על הרעיון של תפיסת השלטון מצד הצודק, פירושו להניח את השלטון בידיהם של הפאשיסטים המחזיקים בו תמיד ובכל מקום. אם אלו הן השאלות, לא הייתי יודע כיצד לענות עליהן. ואתה? אני מנשק אותך בחיבה על זקנך העבה,

שלך,

פייר פאולו פאזוליני

תירגם י.ל.